

PREMINUĆE SVETOG OCA

162. poglavlje

Kako je bodrio braću i na kraju ih blagoslovio

214. "U posljednjem času - kaže Mudrac - otkrivaju se djela čovjekova", to se na ovome svecu, kako vidimo, divno ispunilo. On koji je put zapovijedi Božjih radosna srca prošao i stepenicama sviju kreposti stigao do najvišega vrhunca, koji je bio kao kovina pod čekićem mnogovrsnih patnja uzdignut do savršenstva, napokon se domogao cilja svakog savršenstva. Tada su njegova čudesna djela još većma zasjala, a sud je istine pokazao da je bilo božansko sve što je proživio. Pošto je pogazio zamamnosti smrtničkog života, oslobođen se uzdigao u nebesa. Živjeti za svijet smatrao je sramotom, svoje je ljubio do kraja, smrt je dočekao pjevajući. - Kad mu se približiše posljednji dani, pošto mu je oduzeta ograničena svjetlost, uslijedila je vječna svjetlost. Primjerom kreposti je pokazao, da nije ništa zajedničko imao sa svijetom. Iscrpljen onom tako teškom bolešću, koja je dokrajčila svaku bol, dao je da ga gola polože na голу zemlju da bi se u onom posljednjem času, u kojem bi se neprijatelj još mogao razbješnjeti, gol borio s golim. Zaista je neustrašivo očekivao pobjedu i pobivši se, primio vijenac pravednosti. Položen tako na zemlju, pošto mu je svučena kostrijet, lice je kao obično upravio prema nebu i posvema usmjeren prema onoj slavi, lijevom rukom je pokrio ranu desnoga boka da se ne vidi. Tada je rekao braći: "Ja sam svoje učinio, a što vi treba da učinite, neka vas pouči Krist!"

215. Dok su sinovi ovo gledali, obilne su suze lijevali i duboko su uzdisali, suosjećajući su se prepustili velikoj boli. Kad su se, međutim, uzdisaju donekle prigušili, njegov gvardijan, koji je po Božjem nadahnuću bolje shvatio svečevu želju, brzo je ustao i uzeo hlače, tuniku i kapicu od kostrijeti i rekao ocu: "Snagom svete poslušnosti smatraj da sam ti ovu tuniku, hlače i kapicu posudio! Ali, da znaš da to tebi ne pripada, oduzimam ti svaku vlast da to nekom daruješ." Svetac se obradovao i klicao od nabujale radosti srca, videći da je dokraja sačuvao vjernost gospođi Neimaštini. Sve je to učinio iz gorljivosti prema siromaštvu da na kraju nije htio imati ni vlastiti habit, nego onaj od drugoga posuđeni. Na glavi je nosio kapicu od kostrijeti da bi prekrio brazgotine zadobivene prigodom liječenja očiju, a zadovoljila bi po potrebi kapica od kakve fine vune koja bi bila vrlo mekana.

216. Nakon toga je svetac uzdigao ruke prema nebu i veličao je svoga Krista što, već lišen svega, slobodan ide k njemu. A da bi se zaista pokazao istinskim nasljedovateljem svoga Krista Boga u svemu, braću i sinove, koje je ljubio od početka, ljubio je do kraja. Dao je sazvati svu braću k sebi da budu nazočna i riječima utjehe ih je tješio zbog svoje smrti.

Očinskom nježnošću ih je poticao na ljubav prema Bogu. Zatim je govorio o strpljivosti i opsluživanju siromaštva. Svim ostalim uredbama je pretpostavljao Evanđelje. Dok su sva braća unaokolo sjedjela, uzdigao je povrh njih svoju desnicu i, počevši od svoga vikara, stavio ju je na glavu svakom pojedinom i rekao: "Zbogom, svi sinovi, ostanite u strahu Božjem i u njemu ustrajte uvijek! A jer se bliži skorašnja kušnja i patnja, sretnih li koji će ustrajati u ovome što započeh! Ja odlazim k Bogu, čijoj milosti vas sve preporučujem!" I po onima, koji su bili ondje, blagoslovio je svu braću, koja bilo gdje borave na svijetu i onu koja će doći nakon njih do svršetka sviju vjekova. - Ovaj blagoslov neka nitko sebi ne prisvoji što ga je za odsutne izrekao nad prisutnima. Kao što je na drugome mjestu napisano, sadrži on nešto posebno, ali ga u prvom redu treba primijeniti na službu.

163. poglavlje

Njegova smrt i što je učinio prije smrti

217. Dok su tako braća gorko naricala i neutješljivo ga oplakivala, sveti je otac naredio da mu donesu kruh. Blagoslovio ga je i prelomio te je svakom pojedinom pružio komadić da pojede. Naredio je da se donese i Evanđelistar i otvorio Evanđelje po Ivanu na onome mjestu koje počinje: "Uoči svetkovine Vazma" itd. te zatraži da mu se čita. Obnavljao je uspomenu na onu presvetu večeru koju je Gospodin slavio posljednji puta sa svojim učenicima. Na časnu uspomenu svega toga sve je onako učinio da braći pokaže kakav osjećaj ljubavi ima prema njima.

Zato je ono malo dana, što su ga dijelili od smrti, upotrijebio za pohvale i svoje nadasve ljubljene učenike je poticao da s njim slave Krista. A sam je, koliko je mogao, zapjevao ovaj psalam: "Iz svega glasa vapijem Gospodinu, iz svega glasa Gospodina zaklinjem" itd. Pozivao je i sve stvorove da hvale Boga; i riječima, što ih je nekoć sastavio, pozivao ih je na božansku ljubav. Štoviše, i samu smrt je, koja je svima strašna i mrska, poticao na pohvale i njoj je veselo išao u susret i pozivao je u svoj gostinjac: "Dobro došla, sestro moja smrti!" A liječniku je rekao: "Brate liječniče, odlučno pretkaži smrt koja će mi poslužiti kao vrata života!" A braći je rekao: "Kad opazite da sam pri kraju, kao što ste me prekjučer vidjeli gola, tako me položite na zemlju i tako dugo me već preminula ostavite da ležim koliko je potrebno vremena da netko polako prijeđe tisuću metara." - I tako je došao čas, pošto su se na njemu ispunila sva Kristova otajstva, te je sretno odletio k Bogu.